

Vara

în poezii și proză românească

BUCUREȘTI, 2017

clindu-mă „Ion Torcălau“, cum îi zicea unui țigan din Vânători. Însă pentru asta, tot îmi era dragă și torceam împreună cu dânsa, la umbra nukului lor, câte o movilă de drugi de canură, de mă săruta mama când i le arătam sara acasă.

Așa ne duceam băieții și fetele unii la alții cu lucrul, ca să ne luăm de urât, ceea ce la țară se cheamă șezătoare, și se face mai mult noaptea, lucrând fiecare al său. Cum torceam eu, de-a mai mare dragul, pe întrecute cu Măriuca, și cum sfârâia fusul roții, așa-mi sfârâia inima-n mine de dragostea Măriucăi! Martur îmi este Dumnezeu! Și-mi aduc aminte că odată, noaptea, la o clacă de dezghiocat păpușoi i-am scos Măriucăi un șoarec din sân, care era s-o bage în boale pe biata copilă, de n-aș fi fost eu acolo. D-apoi vara, în zilele de sărbătoare, cu fetele pe câmpie, pe colnice și mai ales prin luncile și dumbrăvile cele pline de mândrețe, după cules răchițică de făcut gălbenele, sovârv de umplut flori, dumbravnic și sulcină de pus printre straie, cine umblă? Povestea cântecului:

*Fă-mă, Doamne, val de tei
Și m-aruncă-ntre femei!*

Și, scurtă vorbă, unde erau trei, eu eram al patrulea.

Cuprins

Cuptor de Ion Pillat / 3
Freamăt de codru de Mihai Eminescu / 4
În miezul verii de George Coșbuc / 6
Noapte de vară de George Coșbuc / 9
Rapsodii de vară de George Topîrceanu / 12
Secerișul de Vasile Alecsandri / 17
Sfârșit de vară de George Topîrceanu / 18
Vară de St. O. Iosif / 20
Vara de Duiliu Zamfirescu / 22
Vara de George Coșbuc / 23
Vara în capitală de Ion Minulescu / 25
Vara la țară de George Topîrceanu / 27
Vine ploaia! de George Coșbuc / 30
Zi de vară de George Topîrceanu / 31
La fân de Ion Agârbiceanu / 33
Ploaie cu șiroaie de Ion Agârbiceanu / 41
Moș Ioniță de Ion Agârbiceanu / 48
Musafirul de Emil Gârleanu / 58
Tovarășii de Emil Gârleanu / 60

Gâza de Emil Gârleanu / 64

Pasăre de noapte de Emil Gârleanu / 67

La cireșe de Ion Creangă / 69

La scăldat de Ion Creangă / 73

Pupăza din tei de Ion Creangă / 78

Editor: George Huzum
Coperta: Laura Teodora Rădulescu
Tehnoredactor: Daniela Dumitrescu
Respect pentru oameni și cărți

Cuptor

de Ion Pillat

Și-a pus, se vede, Domnul pământul în cuptor
De coace ca o piatră sub cer dogorător,

Prin iarba arsă greieri cu țârâit prelung
Tăcerea nesfârșită a zilei o împung,

Iar apele luminii se joacă pe zăvoi,
La iazul scurs dorm bivoli cu botul de noroi.

Dorm oile în roată, cu umbra, sub stejar,
Ca pietrele de moară dorm boii lângă car

Și pe sub car cosașii cu capul pe cojoc...
Pe cer, vulturul negru visează stând pe loc.

Fâșâituri de coase se-aud în vreo poiană,
Dar tac înfricoșate de-a liniștei dojană.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Vara în poezii și proza românească / texte culese de Daniela
Dumitrescu. - București: Astro, 2017
ISBN 978-606-8660-35-6

I. Dumitrescu, Daniela (text)

821.135.1

Editura ASTRO
Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,
Sector 1, București
Tel. / Fax: 0212237162

Comenzi la:
www.cartea-mea.ro
www.cartescolara.ro
www.depozit-de-carti.ro
www.pro-librarie.ro

de Mihai Eminescu

Tresărind scânteie lacul
Și se leagănă sub soare;
Eu, privindu-l din pădure,
Las aleanul să mă fure
Și ascult de la răcoare
Pitpalacul.

Din izvoare și din gârle
Apa sună somnoroasă;
Unde soarele pătrunde
Printre ramuri a ei unde,
Ea în valuri sperioase
Se azvârle.

Cucul cântă, mierle, presuri –
Cine știe să le-asculte?
Ale păsărilor neamuri
Ciripesc pitite-n ramuri
Și vorbesc cu-atât de multe
Înțelesuri.

Cucu-ntreabă: — Unde-i sora
Viselor noastre de vară?
Mlădioasă și iubită,
Cu privirea ostenită,

Ca o zână să răsară
Tuturora.

Teiul vechi un ram întins-a,
Ea să poată să-l îndoaie,
Ramul tânăr vânt să-și deie
Și de brațe-n sus s-o ieie,
Iară florile să ploaie
Peste dânsa.

Se întreabă trist izvorul:
— Unde mi-i crăiasa oare?
Părul moale despletindu-și,
Fața-n apa mea privindu-și
Să m-atingă visătoare
Cu piciorul?

Am răspuns: — Pădure dragă,
Ea nu vine, nu mai vine!
Singuri, voi, stejari, rămâneți
De visați la ochii vineți,
Ce luciră pentru mine
Vara-ntreagă.

Ce frumos era în crânguri,
Când cu ea m-am prins tovarăș!
O poveste încântată
Care azi e-ntunecată...
De-unde ești revino iarăși,
Să fim singuri!

de George Coșbuc

O fâșie nesfârșită
Dintr-o pânză pare calea,
Printre holde rătăcită.
Toată culmea-i adormită,
Toată valea.

Liniștea-i deplin stăpână
Peste câmpii arși de soare,
Lunca-i goală: la fântână
E pustiu; și nu se-ngână
Nici o boare.

Numai zumzetul de-albine,
Fără-ncepere și-adaos,
Curge-ntruna, parcă vine
Din adâncul firii pline
De repaos.

Și cât vezi în depărtare
Viu nimic nu se ivește...
Iată însă, colo-n zare,
Mișcător un punct răsare
Și tot crește.

Poate-i vrun bățut de soartă
Care-aleargă pe câmpie
Într-atâta lume moartă!
Dor îl mână, griji îl poartă,
Domnul știe!

Poți acum să-l vezi mai bine:
E femeie, o sărmană,
Strâns la piept în scutec ține
Un copil; și-n sân ea vine,
Vine-n goană.

De călduri dogoritoare,
Foc aprins îi arde chipul;
Un cuptor e roșul soare,
Și cărbune sub picioare
E nisipul.

Când ajunge la fântână,
Jos pe-o pajiște săracă
Pune-odorul ei. Din mână
Saltă cumpăna bătrână
Și se pleacă.

Scârțâind, din nou ea crește.
Mama toarnă cu tot zorul
Apă-n pumni, și se grăbește
La copil și-i răcorește
Obrăjorul.

Bea apoi și ea pe fugă.
Merge iarăși după asta
La copil și-i dă să sugă;
Frânt-apoi, pe-o buturugă
Stă nevasta.

Și e liniște pe dealuri
Ca-ntr-o mănăstire arsă;
Dorm și-arinii de pe maluri
Și căldura valuri-valuri
Se revarsă.

Nici un nor văzduhul n-are
Foc sub el să mai ascunză;
Nici o pasăre prin zare,
Nu se mișcă-n lumea mare
Nici o frunză.

Singur vântul, colo, iată.
Adormise la răcoare
Sub o salcie plecată
Somnuros în sus el cată
Către soare.

Mai e mult! Și ca să-i fie
Scurtă vremea, până pleacă,
El se uită pe câmpie,
Fluieră și nu mai știe
Ce să facă.

Dar deodată se oprește:
Peste ochi își pune-o mână
Și zâmbind copilărește
Curios și lung privește
Spre fântână!

Noapte de vară

de George Coșbuc

Zărilor, de farmec pline,
Strălucesc în luminiș;
Zboară mierlele-n tufiș
Și din codri noaptea vine
Pe furiș.

Care cu poveri de muncă
Vin încet și scârțâind;
Turmele s-aud mugind,
Și flăcăii vin pe luncă
Hăulind.

Cu cofița, pe-ndelete,
Vin neveste de la râu;
Și cu poala prinsă-n brâu
Vin cântând în stoluri fete
De la grâu.

De la gărlă-n pâlcuri dese
Zgomotoși copiii vin;
Satul e de vuet plin;
Fumul alb alene iese
Din cămin.

Dar din ce în ce s-alină
Toate zgomotele-n sat,
Muncitorii s-au culcat.
Liniştea-i acum deplină
Şi-a-nnoptat.

Focul e-nvelit pe vatră,
Iar opaiţele-au murit,
Şi prin satul adormit
Doar vreu câine-n somn mai latră
Răguşit.

Iat-o! Plină, despre munte
Iese luna din brădet
Şi se nalţă, -ncet-încet,
Gânditoare ca o frunte
De poet.

Ca un glas domol de clopot
Sună codrii mari de brad;
Ritmice valurile cad,
Cum se zbate-n dulce ropot
Apa-n vad.

Dintr-un timp şi vântul tace;
Satul doarme ca-n mormînt—
Totu-i plin de duhul sfânt;
Linişte-n văzduh şi pace
Pe pământ.

Numai dorul meu colindă,
Dorul tânăr şi pribeag,
Tainic se-ntâlneşte-n prag,
Dor cu dor să se cuprindă
Drag cu drag.

